

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.
(Priloga Vrtnu.)

Štev. 6.

Ljubljana, dné 1. junija 1896.

IV. tečaj.

Revček.

Pri Talerjevih so bili ravno odkosili. Le mala Minka je še sedela pri mizi ter prav počasno zajemala sladko kašo iz male skledice ter jo nosila prav malomarno proti malim usticem. Kar odpró njena mama vrata ter zakličejo Minki: »Nù, ali ne boš še dokosila; le hitro môli pa skledico prinesi v kuhinjo.« Nekam kisel obrazek je naredila Minka, ko je slišala te matrine besede. »Pa naj bo dovolj«, misli si hčerka, odmoli molitvico po jedi ter hiti sè skledico k materi.

»Mama, ali smem iti na vrt pogledat, če bodo črešnje kmalu zrele?« poprosi Minka v kuhinji.

»Minka, ti si danes preveč sitna; kje so sedaj črešnje zrele, komaj se rdečijo. Le ne bodi mi tako nadležna, če ne, mi ne pojdeš pri procesiji sv. rešnjega Telesa rožic potresat.« Tako so pokarali mama našo malo Minko.

»Nù, bom pa samo pogledala, kako se črešnje rdečijo«, prosi dalje hčerka.

»Le prav kmalu nazaj pridi pa svojo sitnost pusti pod črešnjo«, pravijo mama.

Vesela je tekla Minka na vrt, kjer je raslo lepo drevje, na katerem se je kazalo že drobno sadje. Tam pri kraju stalo je tisto črešnjevo drevo, kamor je Minka najrajše hodila. Marsikatera črešnja je bila že rdeča, ki je posebno nase vlekla Minkine oči. Naša mala sitnica je sama pri sebi že preračunila, kdaj bodo vse zrele. Najljubše bi ji menda bilo, da bi bili rekli mama, da so sedaj že vse zrele. Toda potrpeti je bilo treba; saj mama gotovo vedó, kako in kaj je prav.

Minka ni še dolgo ugibala o črešnjah in drugem sadju, kar se oglasi Poniževa Milenica pri vrtni ograji:

»Kaj pa delaš, Minka, na vrtu?«

»I, gledat sem šla črešnje; veš, kmalu bodo zrele«, odgovori Minka.

»Ali imaš pripravljeno belo obleko za procesijo? Jaz mislim, da bi šli me-dve letos skupaj rožice potresat. Prosi mamo, da boš imela tudi ti višnjev trak po beli obleki in pa lepo pisano košarico. Šefova Ivanka in Tinka bosta tudi belo oblečeni pri procesiji. Lepo bo letos, lepo pri procesiji sv. rešnjega Telesa. Le molimo, da bi nam Bog dal tisti dan lepo vreme.« Tako sta se pogovarjali Minka in Milenica pri vrtni ograji.

Med tem pogovorom pa pride mimo vrta stara ženica. Zraven nje pa je tekal majhen deček, star kakih šest let. Njegove hlačice so pričale, da niso bile zanj umerjene, ker so mu bile precéj prevelike. Pa tudi njegova druga obleka je kazala, da jo je nosil že drug bolj srečen deček pred njim. Pred Talerjevo hišo se ustavita tujca. Prav počasi odpre ženica hišna vrata ter poprosi košček kruha za lačnega dečka.

Kmalu pritečeta tudi Minka in Milenica v vežo. Zvedavo sta gledali dečka, ki se je veselil bele Talerjeve štruce. Minki se je že videlo na obrazu, da bi rada vedela, čegav je mali deček v borni obleki. Skrivaj je pomignila svoji prijateljici Milenici, češ, »poprašaj nú, čegav je deček in kam gresta.« Stara ženica je to menda opazila, zato je začela tako-le pripovedovati:

»Srečni ste, otroci, srečni, ki imate še ljube stariše, ki skrbijo za vas. Tudi ta-le mali Cirilek — jaz sem njegova stara mati — je bil nekdanj srečen, ko je bival še pri stariših v leseni hišici tam na morskem

bregu. O, prijetno je bilo tam doma, če tudi smo bili zelo ubožni. Njegov skrbni ata so hodili lovit ribe na morje, mama pa so jih nosili prodajat v mesto. Vsi smo bili srečni, toda prišlo je drugačē. Cirilkova mama naglo zbolijo in, predno smo mislili kaj hudega, že so nam umrli. Ljubi Bog jih je vzel v nebesa, ko je bil deček komaj dve leti star. Štiri leta sem mu bila potem jaz mati. Njegov oče je še vedno ribaril, jaz pa sem nosila prodajat, kar se je bilo nalovilo. Hudo je bilo, pa še hujše se je zgodilo. Precej vam povem.

Bilo je lepega pomladanskega popoldne. Morje je bilo mirno. Cirilkov ata pripravijo zopet čoln in mreže ter gredó ribarit. Dolgo sva čakala z dečkom očeta, pa ni jih bilo domov. Šla sva gledat na breg, toda nikjer nisva zapazila čolna. Upanje sva pa vendar imela, da se vrnejo oče. Pa bilo jih ni domov tisti večer in nikdar več. Prazen čoln je priplaval drugo jutro k bregu. Mož je bil utonil v morju. Gotovo se je bil preveč nagnil čez čoln ter se zvrnil v globočino. O, koliko solz sem jaz pretočila tiste dni. Kaj sem hotela storiti z otrokom? Prosim sem se sramovala, sē svojimi starimi rokami pa nisem mogla toliko prislužiti, da bi preživela dečka in sebe. Zaprla sem kočó na bregu ter sem se odpravila na pot. Tam pri Ljubljani imam še ubožne sorodnike, katere grem prosit, da bi se usmilili vsaj mojega Cirilka. Ravno pa sva prišla do te hiše, ko me deček poprosi kruha. Ker ga nisem imela, stopila sem v to hišo prosit.«

Tako je pripovedovala ženica sē solznimi očmi vso nesrečo. Cirilek pa je bil med tem pripovedovanjem pozobal že precej Talerjeve štruce. Ko je pa stara mati končala govor o veliki nesreči, pobesi deček očesci, malo nagne drobno glavico ter zapoje s prav žalostnim glasom :

»Nimam ateta, ne mame,
Da bi kruheka mi dali:
Angelček skrbi pa za me,
Da živim še — revček mali.«

»Da, res je, mali prijateljci, prav angelček varih skrbi za mojega Cirilka«, nadaljuje ženica. »Kolikokrat sem mislila, kako bom šla tako daleč brez denarja z malim

otročičkom, pa vselej je prišla pomoč. In tako tudi sedaj v ti hiši. Bog vam poplašaj, kar ste nama dobrega storili. Ve, mali deklici, pa radi molita za svoje stariše, da bosta srečnejši kakor je moj Cirilek.«

S temi besedami sta se poslovila tujca od Talerjevih. Poniževa Milenica pa je potem rekla: »Sedaj pa vidim, da imajo prav naša mama, ki tolikokrat pravijo, da dobrih otrok nikoli ne zapusti angeljček varih.«

Fr. —ek.

K r e s.

Deca, naš se kres
Dvigaj do nebes!
Drva nôsi vsak,
Da bo bolj gorak;
Da zaplapola
Gori do neba!
Gori biva Bog,
Angeljčki okrog,
Kres naš brž zazró,
K ognju pritekó;
Plamenčke lové,
K Bogeku hité;

Bogec se smejí,
Jemlje njih dari:
Jemlje si darov,
Pravi blagoslov:
Neti, neti kres
Deca do nebes!
Neti iz srca
Ljubav do Boga —
Src nedolžnih žar!
Da nebes ključar
Odpri ti nekđaj
Duri v sveti raj!

Vněslav.

Uspavanka.

Iz globoke svoje jame
Divji mož zdaj zrě skrbnó,
Da otroka s sábo vzame,
Ako môlil ni lepó.
Môli torej, sinek moj!
Môli iz srcá z menoj!

Volk se zdaj od gore plazi
Tod po vseh vasěh okrog,
Tanko sluša, dobro pazi,
Da bi slišal dece jok.
Tiho, tiho, sinek moj,
Da ne vzame te s seboj!

Temna noč skoz okno gleda,
Ali naše dete spi;
Hudi čuk na streho seda
Čuješ ga, kako vrešči:
Ali ti se nič ne boj,
Spavaj, spavaj, sinek moj!

Kadar dete pridno spava,
Trebá se mu bati ni:
Angelj iz nebes priplava,
Z njim prísřčno govori.
Spavaj, spavaj, sinek moj,
Saj te čuva angelj tvoj!

Smiljan Smiljanić.

Najtežja pot.

Ivanek in Francek stojita s povešeno glavo pred svojo materjo, ki ju nevoljna ogleduje in gotovo že desetič vpraša: »Torej, kdo je izmaknil jabolko? Jaz hočem vedeti, sicer bota obá kaznovana!«

Ivanek in Francek molčita, kakor dva še nikoli prekopana groba.

Mati nadaljuje: »Tebe, Francek, sem videla danes večkrat, kako si kolovratil okoli omare, — in skoro bi se mi zdelo, da si bil ti tisti hudobnež . . .«

Francek se nakremži in si pomencá oči z rokama: »Jaz že ne . . . mati!«

»Kaj pa si imel potem opraviti pri omari, á?«

Francek molčí.

»Te že poznam«, hdujejo se mati, »te že poznam, Francek! Ti si bil zmirom takó potuhnjen, in prepričana sem, da si ti izmaknil jabolko in nihčè drugi; zato danes ne dobiš za večerjo družega, kakor košček kruha . . . Takó! zdaj pojdita in napravita svoje naloge.«

Francek se zajoka in ko razgane pred seboj zvezek, kapljajo nanj kakor lešniki debele solzé.

Ivanek je ves čas molčal. samó zdaj je pogledal Francka, kateremu so se še vedno kremžila rudeča ustca.

To se je dogodilo proti večeru.

Francek je dobil res. samó košček kruha, in še tega je s solzami namočil; ko se je spravil v posteljo, je imel vse rdeče oči.

Mati so prižgali luč in vzeli šivanje v roko, Ivanek pa se je tudi kmalu slekel in splazil pod odejo k Francku. Ta je še nekaj časa ihtel, dokler ni napósled zaspal.

Ivanek pa dolgo dolgo ni mogel zaspati, kajti vest ga je neznansko pekla; v svesti si je bil velikega greha, — zakaj on je izmaknil jabolko, ne pa Francek. Smilil se mu je objokani ubožček, ki je celó v sanjah zdaj pa zdaj zastokal in se nakremžil. Ivanek se je premetával sem ter tjá; bilo mu je vroče in težko po vsem telesu. Časih je hotel vstati, iti k materi in jim vse povedati. Že je dal jedno nogo izpod odeje, ali vselej ga je zadržal strah pred kaznijo.

Pozno je zaspal, ali v spanju so ga mučile nena-
vadne sanje . . .

Nebó je čudovito lepo, kakoršnega ni videl Ivanek še nikoli. Blišči se v svetlovišnji barvi, kakor bi bilo razlito po njem raztopljeno srebró. In tam daleč pred njegovimi očmi je vedno svetlejše in svetlejše, takó da more le s težavo pogledati tjà: veliko veliko lepši in žarnejši kakor sámó svetlo solnce je oni prestol tam v daljavi. Na prestolu pa sedí Bog. Od tam se razpenjajo čez vse nebó svetle mavrice, a po mavricah hodijo od prestola in nazaj do njega angelji v belih haljah in z belimi perotmi. V rokah držé zlate kadilnice, v katerih gorí najvonljivejše kadilo. Vse nebó in vsa zemlja odmeva sladkega angeljskega petja, ki vabi in vzdiga srce s tako opojno silo tjà k prestolu, tjà k Bogu . . . In tudi zemlja je drugačna, kakor je bila prej. Vse cvete in zelení, vse je solnčno, veselo, kakor bi nastopila večna pomlad.

Ivanek pa je takó zeló žalosten, kakor da bi moral umreti. Mimo njega hité trume ljudij v belih oblačilih in z veselimi obrazi. Ne dotikajo se tal z nogami, temveč hitro kakor duhovi plavajo nad zemljo in izginjajo v svetli daljavi. Vodijo jih angelji z lilijami v rokah in z venci na glavi. Sedaj pa sedaj priplava angelj in nese v naročju majhno dete, ki je ovilo drobne ročice okrog njegovega vratú.

Ivanek pa hodi in hodi, sam, zapuščen.

Ne more se dvigniti, da bi poletel k prestolu hitro in lahko, kakor drugi. Plaziti se mora po trnjevem' skalnatem klancu. Nogé imá že vse ranjene od kamenja, roké opraskane od grmovja. Sedaj pa sedaj postane, pogleda v daljavo in zajoka: daleč, daleč je še do tjà, a on je tako truden, da mu noge pešajo. Bojí se, da bi se ne zgrudil na tlà, in ne mogel več vstati, — kaj bi bilo potem? . . . Spodtika se, pade časih na kolena, a zopet se s trudom dvigne in hití dalje, dasi mu ginejo moči. Zdi se mu, da nosi težko, težko breme, ki mu brani svobodno vzleteti; in to breme postaja vedno težje. Pot mu lije po obrazu in solze iz očíj, breme pa ga sili k tlom z vedno večjo močjo.

Ivanek zagleda, kako leti mimo njega sosedov Mirko v spremstvu svetlega angelja. Takoj zakliče za njim: »Mirko, Mirko, kam letiš tako hitro? Počakaj malo, da pojdeva skupaj.«

Mirko pogleda nazaj in odgovori: »Pa zakaj hodiš tako počasi in po tej trnjevi stezi? Kaj se ti nič ne mudi, da bi prišel v nebesa?«

»Ah, Mirko«, vzdihne Ivanek, »ali ne vidiš, kako težko breme moram nositi? Rad bi vzletel, kakor ti, pa ne morem: breme me sili k tlom.«

Mirko zaprosi angelja: »Ljubi angelj, glej, kako ubožček težko hodi. Odvzemi breme Ivanku, da poleti z menoj.«

Angelj pa mu odgovori: »Tega jaz ne smem storiti, Mirko. Sam si je naložil breme greha, naj ga tudi sam nosi.«

Poletela sta dalje, Ivanek pa je bridko zajokal in solze so mu zalile oči, da se je ranil še večkrat, ker skoro ni videl poti pred seboj

Ne mine dolgo časa, kar zapazi svojega bratca Francka, kako plava v naročju angeljevem proti prestolu.

»Ah, Francek, postoj in počakaj me malo . . . Jaz sem tako truden, da skoro ne morem dalje.«

Francek pride bližje in zasmili se mu bratec: »Kako imaš krvave noge, Ivanek! Zakaj ne plavaš po čistem zraku, da bi prišel hitreje do nebes?«

»Kako bom plaval, Francek, ko nosim tako težko breme . . . Prosi bratec, svojega angelja, da mi je odvzame in da lahko poletim s teboj.«

Poprosil je Francek angelja, ali ta mu je odgovoril: »Hitiva dalje, Francek; Ivanek je bil neusmiljen proti tebi in sam si je naložil breme; naj ga tudi sam nosi.«

Tudi ta dva sta poletela dalje; Ivanek pa je še hujše zajokal in še bolj pogostokrat si je ranil noge, da se je poznal krvav sled po vsi poti, koder je hodil.

Čez nekoliko časa pogleda Ivanek zopet kvišku in zagleda svojo mater. Hitela je proti zlatemu prestolu v družbi belo oblečenih žensk in angeljev.

»Ah, mati, mati«, zakliče Ivanek, »pomagajte mi, ljuba mati. Pridite k meni, da poletim z Vami v ne-

besa. Ali ne vidite, kako sem truden, kako krvave so moje noge?»

Ivanek se materi zasmili in zato poprosi angelja, da bi mu odvezel težko breme.

Angelj pa se obrne od njega in pravi: »Ivanek Vas je varal, mati, in sam si je naložil breme; naj ga tudi sam nosi.«

Ko poleté dalje, zajoče Ivanek glasno od neskončne bolesti in se zgrudi na tla

Tako je sanjal Ivanek.

Drugi dan zjutraj, takoj ko se zbudí, pa poklekne pred svojo mater in jih prosi odpuščanja; svojemu bratcu pa je dal obé jabolki, ki ju je bil dobil za predjužnik, in dobri Francek mu je takoj odpustil, da je imel prejšnji dan za večerjo samo košček kruha.

Pri ljudeh je bilo sedaj vse poravnano in popravljenno, kaj pa pri Bogu? Ivanek ni bil miren, dokler še z Bogom ni poravnal računa. Šel je v cerkev in pri okencu tiste male hišice, ki se ji pravi »spovednica« — tam še -le mu je bilo odvzeto tisto »težko breme«; zopet se je veselil z lahkim srcem in mirno vestjo.

Svečan.

Zadovoljni kmetič.

Kaj maram, da nimam
 Palače, građú;
 Jaz kmetič ostanem
 In služim Bogú.

Kaj maram, da nimam
 Obilnih gostij;
 Bog daje mi z delom
 Vsakdanjih jedij.

Kaj maram, da nimam
 Zakladov svetá;
 Zakladi so lepi —
 Mir lepši srcá.

Kaj maram, da nimam
 Svetá veselie;
 Veselje najslajše
 Mi petje je ptic.

Kaj maram, da nimam
 Gosposkih nadlog;
 Jaz kmetič ostanem —
 In z mano je Bog.

A. P.

Pomladni izprehod.

(Konec.)

Anica je sedaj hitela naprej in kar vlekla teto za predpasnik. V duhu je že premišljevala, kako bodo strigli. Videla je doma, kako so strigli večkrat Dolfka in tudi njo. Ali ona je sedla vselej na stol, ovca pa ne more sestiti. Kako bo vendar ta ovčja striža, tega ni mogla umeti.

Anica in teta sta šli mimo ovcâ. V tem je Anica še jedenkrat ponovila prošnjo, da bi ji teta zares kupili jagnička. Kmalu sta bili pri veliki leseni lopi. Meketanje se je razlegalo iz nje in čuti je bilo glasno govorjenje in včasih tudi trdo besedo. »Kaj je tam-le?« vpraša

Anica, ki se je skoro bala. »Kako vekajo ovčice! Kaj jim je? Sirotke! Meni se smilijo!«

»Nič jim ni hudega! Za kožuhe se bojé, seveda. Ali sedaj pride vroče poletje. Tedaj je treba kožuhe odložiti, sicer bi jim bilo prevroče. Le pojdi, greva v lopo, da vidiva strižo.«

V lopi je bilo več možakov. Imeli so širokokrajne klobuke. Bili so gospodarji ovcá. Te so bile zaprte v ograji narejeni iz kolov. Dokler je ovca imela kožuh, morala je biti v ograji. Potem so jo pa spustili in je veselo tekla k tovarišicam, katere je varoval pastir. Vsaki se je prijetno zdelo, ker je odložila težko zimsko obleko in veselo je poskakovala. — Pod lopo so bila tla lepo čisto pometena. V okrogu so sedele ženske. Vsaka je imela v naročju ovco. Ovce so bile navadno pohlevne. Ali rogati ovni, ti so bili pa bolj trdokorni. Niso mirovali. Zato so jim pa morali zvezati noge, da niso preveč nagajali in brcali.

Pred lopo je teta dobila znanko, Repinovo Katro. To je potegnila za komolec in ji nekaj pošepetala. Anica ni slišala, kaj. Katra je na to šla med strižce in je kupila lepo, belo jagnje. Mi že lahko uganemo, za koga je bilo.

Ko sta opoldne obedovali Anica in teta, zaveka na dvorišču jagniček. Anica je popustila žlico in hitela ven: »Jagniček! jagniček! Teta, pogledjte, kako je lep! Zgubil se je, revček! Čegav je?«

Teta je prišla počasi za njo.

»Ali ti je všeč?« vpraša Anico.

»Kako! Ne veste.«

»Naj bo tvoj! Tebi sem ga kupila.«

Anica ni vedela, ali bi od veselja objela jagnička ali teto. Ali vendar je pravo zadela in se najprej iskreno zahvalila teti, potem še - le šla k svojemu backu. Teta jo je vabila kosit. Ali Anica ni bila nič več lačna. Le pri jagničku je morala biti.

Nekoliko časa se je jagnje balo male gospodarice. Ali privadilo se je. Z Anico je hodilo in skakalo po vrtu, po pašnikih in logih. Na vrat mu je obesila kraguljček na rdečem traku. Jagnje je bilo veselo in ska-

kalo in prekopicavalo se je, da je neprenehoma ragljaj kraguljšek.

Ali nekoč se mu je pa zamerila Anica. Tako-le je bilo. Anično jagnje ni bilo ostriženo. Zato je je hotela ona sama ostriči. Vzela je škarje in glavnik, skrila jih v žep ter šla na vrt. Res da niso strigli ovcâ na glavnik. Ali kaj! Anica je hotela svoje jagnje lepše ostriči. Ko je vedela, da je nihče ne vidi, nastavi glavnik in rezk so zapele škarje. Tedaj pa jagnje poskoči in

se pri skoku obode z ostrimi škarjami. Anica ga lovi z zevajočimi škarjami in nastavljenim glavnikom; toda vse zastonj. Upehala se je in ni ga ujela. Morala je zopet skriti škarje in glavnik. Pa še potem se je bal jagniček nekaj dnij.

Kakor vsako veselje, tako je tudi to minulo. Iz jagneta je zrastla ovčica, iz Anice Ana, ki je morala v šolo in na resno delo. Ovčici se ni ljubilo skakati, Ani pa tudi ne. Zakaj, kdor pridno dela, rad počije in norcev ne brije.

F. S. Finžgar.

Legenda o skopulji z nogavico.

Takrat, ko sta hodila po svetu še sveti Peter in njegov tovariš sv. Pavel, živela je tam nekje v deveti deželi zeló, zeló skopa ženica Suhólja. Za vsak krajcarček se je tresla, vsacega heraca je odpodila od hiše. Kadar pa je zopet spravila do jednega cekína, tedaj je pa šla, odvezala nogavico, ki jo je imela vedno skrito pod zglavjem, in trepetaje in varno spustila vanjo novi cekin. Nekoč pa prideta sveta Peter in Pavel tudi mimo njene kočé. Takrat pa je bila skopulja baš nekoliko bolna in je ležala na postelji. Silno se prestraši, ko zasliši trkanje od zunaj, in hoče hitro skriti svojo ljubo nogavico, toda v tem pa že vstopi sveti Peter in jo začne prositi za kak božji dar.

»Kje ga bom pa vzela!« zagodrnja starka.

»»Ali tudi nobenega koščka kruha nimaš?«« povpraša jo Peter, »»vedi, midva sva zeló zdelana, kajti ves božji dan sva že na potu!««

»Tudi kruha nimam«, zarenči staruha, »saj vesta, da bolezen vse požrè «

»»Res je««, pravi nató Peter žalosten, »»bolezen vse požrè, pa imaš morebiti vendar kaj družega Glej, kaj pa imaš v ti nogavici?««

»Eh, to so same luskine«

»»Same luskine? Bog ti jih blagoslovi!«« pravi nató Peter in gré s svojim tovarišem.

Kakor sta svetnika odšla, zasmejala se je zvito hudobna starka, češ, pa sem vaju opeharila. In hitro je zopet razvezala svojo ljubo nogavičico, da bi štela svetle cekinčke. Toda joj! V nogavičici ni bilo več cekinov, ampak same bele luskine. Takó je lažnica sama sebe opeharila. Pravijo, da se jí je žalosti in strahu kar zvrtilo.

Siluška.

Pravljica o ubogi Terezinki.

Uboga Terezinka je bivala s svojo staro in bolno materjo v leseni koči konci neke vasi tam daleč, daleč. Bila je zeló dobra, postrežljiva in ponižna deklica. Vročé je ljubila svojo mamico in se trudila za-njo od

ranega jutra do trde noči, da bi ji le mogla postreči s čim boljším.

Zraven njihove kočje je stala kapelica Matere božje, ki jo je vedno krasila in kitila s svežim poljskim cvetjem, kadarkoli se je vračala s polja domov. Ko gré necega dné zopet po svoji navadi z jerbasom trave na glavi mimo bele kapelice, pride ji nasproti stara in slaba ženica ter jo prosi »vbogajme«. Deklica hitro poseže v žep in ji dá kos kruha, ki ji je ostal še od kosila. Potem pa pravi: »Kam pa greste, stara žena, takó pozno?« »Ah, kaj vem«, vzdihne ženica, »ves svet je moj.« »Pa pojdite z menoj«, pravi nató Terezinka, »bodete pa nocoj čez noč pri nas.« Stara žena se veselo nasmehne in gré za deklico. Ko prideta v kočjo, strese deklica travo v kot, starka pa jo prosi: »Pusti, deklica, da izberem iz nje nekoliko marjetic.« »Zakaj ne!« zasmee se deva, »kolikor hočete!« Tedaj je žena nabrala šopek belih marjetic in jih podala Terezinki, rekoč: »Na, Terezinka, vzemi jih in jih vtakni v vódo, da ne zvenejo. Dala sem ti jih za plačilo, ker si takó dobra in postrežljiva. Nikari ne misli, da je mājhen dar.« Deklica se smehlja stari ženici, pa vendar noče starke razžaliti, vzame marjetice in jih vtakne v kozarec z vodo. Potem pa napravi ženici mehko ležišče in gré tudi sama spat. Ko se pa drugo jutro prebudi, zapazi precej, da starke ni več pod krovom. Vstala je gotovo še pred svitom in odšla. Toda drugo čudo je čakalo naše Terezinke. Ko pride namreč h kozarcu z belimi marjeticami, kaj zagleda? . . . Krog in krog kozarca je bilo polno belih cekinčkov, a na stebelcih prikazovali so se že drugi cveti, ki so vidno rastle in se razcvitali. To je bila deklica vesela! Sedaj je lahko nakupila vsega potrebnega za-se in za bolno mamico, in nič več se ji ni bilo treba takó hudó ubijati za vsakdanji kruhek, kakor doslej, kajti marjetice so vsako jutro pognale nove cvetove; čez dan se razcvele, zvečer pa osule bele cekinčke. Takó je bila obilno poplačana dobra Terezinka.

Siluška.

3. Angeljček varih.

*Moderato.**P. Angelik Hribar.**cresc.*

1. Po sve-tu an-gelj ho-di, Ne vi-di ga o-
 2. On v vsako hi-šo pri-de, Če-prav za-pr-ta
 3. Do-ma ka-kòr na po-tu Je an-gelj varh s te-

ko, Pa ven-dar te-be vo-di In va-ru-je zve-
 je, O-trok mu ne u-i-de, Če-tu-di skri-je
 boj; Za mi-zo ka-kor v ko-tu Te vi-di an-gelj

sto. V ne-be-sih an-gelj je do-ma, Ne-be-ški O-če
 se. O-de-ne te. ke-dar za-spiš, In ču-va, ko se
 tvoj. Oh, ne raz-ža-li an-ge-lja, Ki te pre-srčno

po - šlje ga, Ne - be - ški O - če po - šlje ga.
pre - bu - diš, In ču - va, Ko se pre - bu - diš.
rad i - ma, Ki te pre - sr - čno rad i - ma.

4.

Tvoj angelj te odéva,
Kedar po noči spiš,
Po dnevi te ogréva,
Da kašlja ne dobiš.
Če dobre volje dete si,
S teboj se angelj veseli.

5.

Pa tudi gre k Očetu
In Bogu sporoči,
Če ótrok na tem svetu
Prav priden, dober ni.
Oh, dete, vbogaj prav lepó,
Da angelj te pohvalil bo.

A. Slomšek.

Mirko in maček.

„Maček, ti si res poreden,
Nikdar prav te ne umém,
Da si zvít in sladkosneden,
Kar naravnost ti povém.

V kotu tam na miši straži,
Zdaj s teboj se ne igrám,
In nikar se ne prikaži,
Dokler náloge ne znám!“

Mirko se učenja loti,
V knjigo zrè kot učenjak,
Nič v učenju ga ne moti,
Mirko bo še kdaj — prvak!

Kaj pa maček? Ti zvijača!
Kar sedé je tam ostal,
V Mirka svoj pogled obrača,
Češ, saj bo takoj končal!

A ker Mirko nanj ne pazi,
In predolgo traja sklep,
Maček žalosten odlazi
Stiskajoč med noge — rep!

On pa se uči z resnobo,
Dokler vsega ne zvrši,
In ko spet prilazi v sobo,
Mačku Mirko govori:

„Bog je vsakemu v življenje
Mnogo raznih dal darov,
Moja skrb je zdaj učenje,
Tvoja skrb pa mišji lov!“

Ciril Vuga.

Kratkočasnice.

1. Ali nič drugega? — Stric: »No, Tinče, kaj pa delaš v šoli?« — Tine: »Nič; čakam, kdaj boče pozvonilo, da pojdemo spet domov.«

2. Dober otrok. — »Martinek, kje pa je kos potvice, ki je bil prej tukaj-le na mizi?« — »Dal sem ga nekemu dečku, ki je bil tako zelo lačen.« — »No, si že priden; lačne nasičevati je delo krščanskega usmiljenja. Kdo pa je bil tisti deček, ki si mu postregel?« — »Jaz!«

3. V šoli. — Učitelj: »Predno je bil svet vstvarjen, ni bilo še nikjer nobene reči.« — Oton: »Torej tudi nobene šole? Oj, kako so imeli takrat otroci prijetno življenje!«

Zastavica.

Peterček in Pavelček se gledata. Pa Peterček ima jedno oko zavezano, a Pavelček gleda z obema. Kateri vidi več, Peterček z jednim očesom, ali Pavelček z obema?

(Odgovetka v prihodnji številki.)

Rešitev naloge v zadnji številki »Angeljčka«:

Prav so jo rešili: Majdič Vinko in Ana, učenca v Kranju; Robič Treznika v Ljutomeru; Praprotnik Nežika, Klančnik Micika, Vrankovič Ivanka, Čulk Lizika, Piki Micika, Fekner Rozika, Steblovnik Nežika, Piro Pólončka, Basle Pavla, Šmajc Jerica, Rovšnik Pepca, Drobinc Micika, Rössner Malči, učenke III. razreda v Braslovčah; Maier Anton, Karlin Ivan, učenca v Ljubljani; Belec Mar., Gorjak Alojzija, Jonč Franciška, Rajh Matilda, Zenkovich Ema, učenke V. razr. v Ljutomeru; Rant Mar., c. kr. poštna upraviteljica na Dobravi; Pasquotti Rozika, Poglajen Anka, Ponikvar Angela, Ivančič Anka, Primožič Josipina, Tekavec Alojzija, Sartory Hermína, Meden Nežika, Ursič Mar., Rabič Ljudm., učenke Lichtenhurnovega zavoda v Ljubljani; Žnidaršič Anton, četrtošolec v Alojzijevišču; Faturjev Ivanko na Rakeku; Volavšek Josipina, Jesenšek Kristina, učenki IV. razr. v Sevnici; Klun Josip, učenec IV. razr. v Ribnici; Strig Ant. in Turnšek Jurij, dijaka na nižji gimn. v Celju; Godina Matija, Kapel Anton, Jerebica Anton, Degan Katar., Grizon Anka, učenci šole Krkavške (Istra); Šegula Martin, Majerič Josip, Firbas Jerica, Vilčnik Micika, učenci v Dornovi pri Ptuj; Osana Tina in Minka pri sv. Dahu nad Krškim; Šlamberger Tonček, Marinka v Ljutomeru; pl. Kappus Franciška in Ivan, učenca v Kamni gorici.